

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobců: **a) Mgr. M. N.** a **b) Mgr. V. N., DiS.**, oba bytem S., oba zast. **Mgr. Petrou Krnošovou**, advokátkou, se sídlem Česká Lípa, Arbesova 409, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2013, č.j. MPSV-UM/4716/13/4S-LBK,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2013 č.j. MPSV-UM/4716/13/4S-LBK (dále „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Liberci ze dne 11. 7. 2013 č.j. MPSV-UP/21549/13/CL (dále „*rozhodnutí správního orgánu prvního stupně*“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyně a) určena osobou oprávněnou pro přiznání dávky pěstounské péče a zároveň jí byla přiznána odměna pěstouna ve výši 36 000,- Kč měsíčně ode dne 1. 1. 2013. Týmž rozhodnutím správního orgánu prvního stupně naopak žalobci b) nebyla odměna pěstouna přiznána, a to podle ust. § 47i, § 47n, § 47j, § 47p a § 47u zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o sociálně-právní ochraně dětí*“).

Žalobci v podané žalobě uvádí, že souhlasí se skutkovým stavem, jak jej zjistil žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně. Žalobci jsou manželé a žalobkyně a) byla ustanovena poručníkem nezl. F. Š., nar. ..., a zároveň jí byly svěřeny do péče nezl. K. H., nar. ..., a nezl. T. Š., nar. ... Žalobcům jako manželům byla svěřena do společné pěstounské péče

ještě jako nezletilá R. N. (nar. N., dne ...). Žalobci b) byl svěřen do poručnické péče nezl. V. N., nar. ...

Podle žalobců správní orgán prvního stupně pochybil, když přiznal odměnu pěstouna v případě všech shora uvedených nezletilých pouze žalobkyni a). Odměna pěstouna měla být v případě nezl. V. N. přiznána žalobci b), neboť právě tohoto žalobce určil Okresní soud v X. do poručnické péče zmíněného nezletilého (rozsudkem ze dne 23.5.2012 č.j. XXXX). Tím, že odměnu pěstouna týkající se tohoto nezletilého přiznal správní orgán prvního stupně žalobci a), porušil podle žalobců ust. § 47u odst. 1 zákona o sociálně-právní ochraně dětí.

Žalobci navrhuji, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že dne 1. 1. 2013 vešla v účinnost tzv. velká novela zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Podle ust. § 47i odst. 2 zákona o sociálně-právní ochraně dětí v případě, kdy jsou oba manželé osobou pečující nebo osobou v evidenci, náleží odměna pěstouna pouze jednomu z nich. Pokud má každý z manželů svěřené děti do své výlučné péče, posuzuje se tato situace vždy jako by manželé měli děti svěřené do společné manželské péče. Žalovaný proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“). Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Věc posoudil takto:

Pokud jsou oba manželé osobou pečující (§ 4a písm. b/ zákona o sociálně-právní ochraně dětí – *osobou pečující je jiná fyzická osoba odpovědná za výchovu dítěte, a to 1. která je pěstounem, 2. která byla do dosažení zletilosti dítěte jeho pěstounem nebo poručníkem, a to po dobu, po kterou má nezaopatřené dítě nárok na příspěvek na úhradu potřeb dítěte, 3. které je před rozhodnutím soudu o svěřením dítěte do pěstounské péče rozhodnutím příslušného orgánu dočasně svěřeno do péče osoby, která má zájem stát se pěstounem, a to po dobu trvání takové péče, 4. která je poručníkem dítěte, jestliže o dítě osobně pečuje, nebo 5. která má v osobní péči dítě, k němuž nemá vyživovací povinnost, a to po dobu, po kterou probíhá soudní řízení o ustanovení této osoby poručníkem*) nebo osobou v evidenci (§ 4a písm. b/ zákona o sociálně-právní ochraně dětí), náleží podle ust. § 47i odst. 2 věty první zákona o sociálně-právní ochraně dětí odměna pěstouna pouze jednomu z nich. Stejně tak ust. § 47n věty první zákona o sociálně-právní ochraně dětí určuje, že při společné pěstounské péči manželů náleží dávka pěstounské péče jen jednomu z manželů určenému na základě jejich dohody. Nedohodnou-li se manželé, určí příslušná krajská pobočka Úřadu práce, kterému z manželů se dávka pěstounské péče přizná (§ 47i odst. 2 věta druhá, § 47n věta druhá zákona o sociálně-právní ochraně dětí).

Jediným žalobním bodem (žalobní námitkou) byla nesprávná aplikace platného práva správním orgánem prvního stupně a žalovaným. K tomuto žalobnímu bodu se připomíná, že shora uvedené ust. § 47i bylo vloženo do zákona o sociálně-právní ochraně dětí zákonem č. 401/2012 Sb. s účinností od 1. 1. 2013. Odměna pěstouna byla žalobkyni a) přiznána rozhodnutím správního orgánu prvního stupně za období od 1. 1. 2013 a toto rozhodnutí bylo

přítom vydáno dne 11. 7. 2013. Správní orgán prvního stupně tak správně na danou věc aplikoval (též) ust. § 47i odst. 2 zákona o sociálně-právní ochraně dětí.

Od 1. 1. 2013 není rozhodné, zda je dítě svěřeno do výlučné péče (pěstounské, popř. poručnické) jednoho z manželů, anebo zda je svěřeno do společné pěstounské péče manželů, neboť i na případy, kdy je dítě svěřeno do výlučné péče jednoho z manželů (za předpokladu, že jsou oba manželé osobami pečujícími nebo osobami v evidenci) se pohlíží, jako by bylo dítě svěřeno do společné péče manželů.

V daném případě byli oba manželé osobami pečujícími podle § 4a písm. b) zákona o sociálně-právní ochraně dětí (což i žalobci tvrdí), a proto se na jejich případ aplikuje rovněž ust. § 47i odst. 2 zákona o sociálně-právní ochraně dětí s tím, že i výlučnou péči (u obou žalobců) je třeba posuzovat jako péči společnou. V souladu s ust. § 47n zákona o sociálně-právní ochraně dětí tedy náleží dávka pěstounské péče jen jednomu z manželů, který je určen buď dohodou manželů, nebo příslušnou krajskou pobočkou Úřadu práce. V daném případě nebyla dohoda mezi manžely podle předchozího ustanovení uzavřena, proto byl správní orgán prvního stupně oprávněn rozhodnout o tom, kterému z manželů dávku pěstounské péče přizná. Správní orgán prvního stupně jednal v souladu se zákonem a nijak nepřekročil své pravomoci, jak tvrdí žalobci.

Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Je otázkou právní interpretace, zda předmětné ustanovení zákona o sociálně-právní ochraně dětí v dříve účinném znění mohlo být považováno za diskriminační, jak vyplývá z vyjádření veřejného ochránce práv ze dne 12. 12. 2013 č.j. 474/2013/VOP/HZ, které žalobci předložili soudu. Nicméně soud neshledal důvod pro postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky s ohledem na skutečnost, že zákonem č. 303/2013 Sb. bylo předmětné ustanovení novelizováno, a tím byla možná diskriminace popsaná ve shora uvedeném vyjádření veřejného ochránce práv odstraněna. Zároveň se touto novelizací zákona o sociálně-právní ochraně dětí postavení žalobců nezměnilo.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaný měl v řízení úspěch, avšak důvodně nevynaložil žádné procesní náklady.

Pro úplnost se dodává, že ve věci rozhodoval jako místně příslušný Městský soud v Praze v senátním obsazení s ohledem na ust. § 11 odst. 1 o.s.ř. (ve spojení s § 64 s.ř.s.), podle něhož jsou pro určení věcné a místní příslušnosti rozhodné až do skončení řízení okolnosti, které tu jsou v době zahájení řízení, jakož i na procesně právní úpravu ust. § 7 a § 31 odst. 2 s. ř. s., platnou a účinnou v době zahájení řízení (podání žaloby), tedy platnou a účinnou před jejich novelizací učiněnou s účinností od 1. 5. 2015.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4.11.2015

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu